

Διονύσης Σαββόπουλος Ο Τροβαδούρος μιας γενιάς

Είναι στιγμές που χαμένοι μέσα σε ήχους και εικόνες, σε καταστάσεις και δημιουργημένες εντοπίσεις αισθανόμαστε την ανάγκη να μιλήσουμε για όλα αυτά τα στοιχεία που μας εντυπωσιάζουν και μας εκπλήσσουν. Παρασυρμένοι από έντονα αισθήματα, προσπαθούμε να μελετήσουμε, να εξηγήσουμε και να αναλύσουμε τα αίτια αυτής της συναισθηματικής κατάστασης. Ψάχνουμε να βρούμε τι είναι εκείνο που μας συγκλόνισε και μας εντυπωσίασε.

Ένα κινηματογραφικό έργο, μια θεατρική παράσταση, ένα μουσικό κομμάτι, ένας πίνακας ζωγραφικής, ένα γλυπτό. Στεκόμαστε μπροστά σ' αυτά τα έργα τέχνης και αναλογιζόμαστε: Τι είναι εκείνο που μας συνταράσσει, ποιος είναι ο δημιουργός-τους, τι θέλει να μας προσφέρει με τα έργα-του; Αν επιμείνουμε λίγο, ίσως βρούμε τις απαντήσεις, ίσως κι όχι.

Όταν, όμως, έχεις να κάνεις με το Σαββόπουλο τα πράγματα είναι διαφορετικά. Έχεις ν' αντιμετωπίσεις ένα παράξενο, βαρύ, θεοπάλαβο και μυστηριώδη μουσικό. Δεν ξέρεις τι σε ελκύει. Η μουσική-του, η ποίησή-του ή η φωνή-του. Δε μπορείς να καταλάβεις τι απ' όλα αυτά σε εντυπωσιάζει. Αν όμως πεισματώσεις για να βρεις την απάντηση, ίσως κάτι ν' ανακαλύψεις.

Ο Διονύσης Σαββόπουλος έπεσε σα κομήτης στα μέσα της προπερασμένης δεκαετίας. Ήταν η εποχή που ο Θεοδωράκης θριάμβευε στη χώρα-μας και οι νέοι συνθέτες προσπαθούσαν να πάρουν στοιχεία από τη μουσική του Μίκη για να γνωρίσουν κι αυτοί επιτυχία. Ήταν τότε που οι εταιρίες δίσκων ζητούσαν έργα σα τη «Ρομιόσού-

νη». Ο Διονύσης, όμως, ήταν το κάτι άλλο. Δεν είχε καμιά σχέση ούτε με τον Χατζιδάκι ούτε με τον Θεοδωράκη. Οι μουσικές φόρμες, η ποίηση αλλά και η τραγουδιστική τέχνη που παρουσίασε ήταν κάτι καινούργιο. Ξεπήδησε μέσα από το «νέο κύμα» αλλά ξεχώρισε γρήγορα απ' αυτό κι ακολούθησε τη δική-του τεχνοτροπία. Ο Σαββόπουλος δε δημιούργησε σχολή. Η σχολή —αν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τον όρο— αρχίζει και τελειώνει μ' αυτόν.

*Ότι καλό κι αν μου χαρίσετε
εγώ θα φύγω πάλι
γιατί αγαπώ κάτι πουλιά
μαύρα πουλιά - πουλιά πικρά
πουλιά της δυστυχίας*

(Τα πουλιά της δυστυχίας)

Ο Διονύσης Σαββόπουλος είναι μεγαλειώδης μέσα στην απέραντη ξεραίλα της εποχής-μας, ένας τροβαδούρος της μελαγχολίας-μας, θεοπάλαβος, άνθρωπος που αγωνιεί, ανησιχεί, ιδρώνει για μια νέα ακαθόριστη μουσική κατάκτηση. Είναι ένας πραγματικός ποιητής με δικούς-του ριθμούς, μέτρα και εικόνες, με δικές-του λέξεις σκληρές, ξεχασμένες, καθημερινές, αντιποιητικές, αζεπέρμαστες σε εκφραστική δύναμη, ξεγυμνωμένες απ' οποιαδήποτε υποκρισία, ανεπέρμαστες απ' οποιαδήποτε σχολή ή σύγχρονη τεχνοτροπία αλλά και δουλεμένες με τη πονηριά, την ασάφεια και το χαμόγελο ενός ιδιοφυούς μάρτη.

Είναι ένας γνήσιος συνθέτης, μαίτρ στην κατασκευή του ακαθόριστου, του παράξενου και του υπερκόσμιου. Είναι ένας συνθέτης που, παρόλο που δε σπούδασε μουσική σε οδείο, μιλά σε κάθε ελληνική ψυχή. Με το τρομερό μουσικό-του ένστικτο χρησιμοποιεί κάθε παραποίηση, κάθε αιθαιρσία μ' ένα τρόπο δημιουργικό και φτιάχνει το δικό-του μουσικό κόσμο.

Είναι ένας τραγουδιστής που ξέρει να συγκινεί τον Έλληνα, που έχει ξεπεράσει κάθε κανόνα φωνητικής, που βγάζει από το λαρύγγι-του ήχους παράξενους και φωτεινοίς, αλλά ολότελα προσωπικούς, που ξεπερνά κάθε φωνητική υποκρισία και κάθε τι που λέει ακούγεται τόσο γνήσιο και πραγματικό που σου ερεθίζει το νευρικό-σου σύστημα. Ξέρει να τραγουδά τα προβλήματα, τις μελαγχολίες αλλά και τις χαρές της γενιάς-του. Μιας γενιάς που γεννήθηκε μέσα από τις φλόγες ενός παγκόσμιου ολοκαυτώματος, μεγάλωσε κατά τη διάρκεια ενός εμφύλιου σπαραγμού και έζησε στη μεταπολεμική γκρίζα εποχή. Είναι κείνος, με λίγα λόγια, που ξέρει να τραγουδά τόσο αποτελεσματικά το ρομάντικο γινάτι.

Γεννήθηκα στη Σαλονίκη.

*Να δώ τους ποιητές πρόλαβα 'γω
στο υπόγειο νησι-τους ταξίδεψα εις ιαδό
με μια κρυφή εκ γενετής αιμοραγία.*

*Ελλάδα, γέωσα τωρή στη γεωγραφία
Ελλάδα, οικόπεδο και αποικία.
(Γεννήθηκα στη Σαλονίκη)*

Ο Σαββόπουλος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1944. Στα μέσα της δεκαετίας του '60 κατέβηκε στην Αθήνα για να κάνει κι αυτός τη τύχη-του. Στα πλαίσια αυτής της αναζήτησης έκανε διάφορα επαγγέλματα πριν καταλήξει στο τραγούδι. Την εποχή εκείνη, στη γονία Σόλωνος και Ιπποκράτους υπήρχε ο «Σύλλογος φίλων της Ελληνικής μουσικής». Εκεί ο Σαββόπουλος πέρασε πολλά απογεύματα και γνωρίστηκε με άλλα μεγάλα ταλέντα της Ελληνικής μουσικής: τον Θεοδωράκη, τη Φαραντούρη, το Λοΐζο, το Λεοντή, τον Ελευθερίου, τον Μαρκόπουλο και τον Μαραγκάκη. Ο τελευταίος θα τον βοηθήσει στα πρώτα-του βήματα. Θα τον πάει στη «Λύρα» όπου μετά από τις πιέσεις του Μαραγκάκη, ο Διονύσης θα βγάλει το πρώτο μικρό δίσκο (Μη μιλάς άλλο γι αγάπη / Μια θάλασσα μικρή).

*Μη μιλάς άλλο γι αγάπη
η αγάπη είναι παντού
στη καρδιά-μας, στη ματιά-μας
τρέχει τα χείλη, τρέχει το νου.
Όταν θά 'χουμε υποφέρει
καλημέρα θα μας πει
θα μας φέρει, θα ξανάρθει
κι όλα πάλι απ' την αρχή.
(Μη μιλάς άλλο γι αγάπη)*

Μετά θα κυκλοφορήσει ο πρώτος μεγάλος-του δίσκος, το αξέχαστο «Φορηγό». Ήταν εκείνες οι αλλοπρόσωλες και γκριζες μέρες του '65-'66 με τις αποστασίες, τα Ιουλιανά, τις διαμαρτυρίες, τις διαδηλώσεις. Σ' εκείνη τη δύσκολη εποχή, ο Διονύσης έκανε το δισκογραφικό-του ντεμπούτο με τα απλά, λιτά, άμεσα τραγούδια. Θα τραγουδήσει τον περιπλανώμενο βίο των ανθρώπων που σέρνουν τον κατωφρονιμένο εαυτό-τους είτε σα γύφτοι με τις μαϊμοΐδες-τους στις πλατείες των συνοικιών (Μαϊμού), είτε σα μάγοι σε λούνα παρκ (Οι Μάγοι), είτε σαν άστεγες «πεταλοΐδες» στα Αθηναϊκά αλσήλια (Η Ζωζώ), είτε σα μπουλούκια στα καφενεία της επαρχίας (Το Μπουλούκι). Θα μιλήσει για τα κορίτσια που κρυφοκοιτάνε τη γίννια-τους στο καθρέφτη (Τα κορίτσια που πηγαίνουν δυο-δυο), για το πόλεμο του Βιετνάμ (Βιετνάμ Γιεγιε), για το χαμένο έρωτα (Σιαννερούλα) και για τη γενιά-του (Τα πουλιά της δυστυχίας).

*Πόσο όμορφα βλέπεις τα κορίτσια
πόσο άσχημα βλέπεις τα κορίτσια.
Την ασκήνια των γονιών-τους
θα πλήρξουν σκληριά.
Κάποια μέρα σα χαμένα
θα σταθούν στην εκκλησιά.
Η μαμά-τους θα δακρύσει, σιγγενιάς, παθερικά
τα κορίτσια τα κωμένα
κι ούτε λέξη πει γι αυτά.
(Τα κορίτσια που πηγαίνουν δυο-δυο)*

Το «Φορηγό» άντεξε στο χρόνο. Είναι ένας δίσκος αξεπέραστος. Αποκάλυψε ένα νέο πολίμορφο ταλέντο που ξεκινούσε από τελείως διαφορετική αφετηρία από των άλ-

λων συναδέλφων-του. Το «Φορηγό» ήταν μια πρωτότυπη δουλειά πάνω σε ήχους και εικόνες. Αυτή, όμως, τη στάση ο Σαββόπουλος δε τη συνέχισε κατόπιν. Τότε ήταν ένας τραγουδιστής διαμαρτυρίας, κάτι μεταξύ Dylan και Donovan.

*Τώρα όλα πήγαν στο βρόντο
πατρίς, θρησκεία, βασιλιάς
κι έμεινε ο κυρ-πόλεμος στο τόπο
σαν απόπληκτος μπαμπάς.
Έγινε ειρήνη για λόγους ανωτέρας βίας,
ας κράταγε αλήθεια για όλη τη μακρή ζωή-μας.
(Η σωματική ανάγκη)*

Τρία χρόνια αργότερα επέστρεψε με το «Περιβόλι του τρελλού». Ήταν κάτι αλλοιώτικο. Στο στίχο προστέθηκε η σάτιρα, η καιστικότητα, η αμφισβήτηση, ο σαρκασμός. Στη μουσική προστέθηκαν φωνητικά σόνολα, τρομπόνια, ηλεκτρικές κιθάρες, φλάουτα, τίμπανα. Στο δίσκο αυτό, διαπιστώνουμε τις ποιητικές επιπτώσεις που έχει πάνω-του ο επιστήθιος φίλος-του Νίκος Αλέξης Ασλάνογλου. Σ' ένα ποίημα ο Ασλάνογλου θα γράψει «Πόλεις κλειστές σα περιβόλια/που με ζήσατε». Οι πόλεις-περιβόλια είναι οι γειτονιές της Θεσσαλονίκης. Εκεί που ο Διονύσης και ο Νίκος τρέχαν και παίζαν στα παιδικά-τους χρόνια. Εκεί, στη προκυμαία του λιμανιού, στο Λευκό Πύργο, στους λοφίσκους της συμπρωτεύουσας. Εκεί που γνώρισε τους παιδικούς-του φίλους. Την Άννα. Γι αυτήν υπάρχει ένα γαμήλιο βαλς που σφραγίζει το δεσμό-της με τη μοναξιά. «Αλλάζουν όλα εδώ πάνω με ορμή» τραγουδά ο Διονύσης και οι αλλαγές αυτές τον βρίσκουν απροετοίμαστο. Μεταωρίζεται ανάμεσα στο παλιό και το νέο. Επιστροφή ή προσαρμογή; «Τί να καταλάβουμε οι φτωχοί» λέει και η Άννα χάνεται για πάντα μέσα στον κόσμο τη βοή. Μαζί-της όλο το παρελθόν, η Θεσσαλονίκη με το λιμάνι, τους δρόμους, τον Πύργο-της.

*Πού πας παλλικάρη
ορδές ξεκινούν
κι οι σκλάβες-σου ουρλιάζουν στο βομό
ουρλιάζουν τα πλήθη
καμπάνες ηχούν
κι ο ύμνος-σου τραντάζει το ναό.
Ποιάς αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω
με χίλιες δυο εικόνες στο μυαλό
προβολές με στριβήματα
και πάω και γονατίζω
και το αίμα-σου φιλό.*

(Ωδή στο Καραϊσκάκη)

Το 1971 κυκλοφορεί ο «Μπάλλος», ένα έργο αποκαλυπτικό και επαναστατικό. Ο Σαββόπουλος εισάγει στο μουσικό-του έργο rock στοιχεία. Καταφέρνει, όμως, να υποτάξει όλα αυτά τα ρεύματα κάτω από τη δική-του δημιουργικότητα. Οι σύγχρονες μουσικές τάσεις δεν φαίνονται καθόλου ξένες μέσα στο όλο-του έργο. Με την ικανότητα που τον διακρίνει αφομοιώνει αυτές τις μουσικές φόρμες, τις αναπλάθει με τα προσωπικά-του μουσικά στοιχεία και δημιουργεί ένα νέο ήχο, δίνει μια διαφορετική όψη στο έργο-του.

Ο «Μπάλλος» είναι μια κούρσα ταχύτητας. Ο Διονύσης «τρέχει» ρυθμικά και στριφογυρίζει με ορμή κάτω

από τους ήχους ενός τρελλού και αλλοπρόσωλου «μπάλλου» που τον φέρνει τότε στα ύψη της αγώνιστικής-του τρέλλας και τότε τον σπρώχνει με ορμή και τον βυθίζει στο πάτο ενός πληχτικού και μελαγχολικού περιβάλλοντος.

*Κι αφού σε καλεσορίσαμε
κι αφού σε βιασθήκαμε
καταλάβουμε τη φάρσα-σου
και σ' αρνηθήκαμε.*

(Μπάλλος)

Στον ίδιο δίσκο υπάρχει το «Κιτέλέρ» αφιερωμένο στη γνωστή επανάσταση των Θεσσαλών κολλήγων το 1910, ο «Παλιότσος κι ο ληστής» διασκευή του «The Joker and the thief» του Bob Dylan, το «Έρχεται βροχή, έρχεται μπόρα» για ένα χαμένο έρωτα που πνίγηκε σε κάποια εποχή του παρελθόντος, το «Σημεία από νάιλον» για το ιδεολογικό χάος που έχει πνίξει τους ανθρώπους, τα συνθήματα, τα λάβαρα και την υποκρισία και τέλος «Ο ύμνος στην εταιρεία», μια ειρωνία για τους βολεμένους του '67.

Τον «Μπάλλο» τον διαδέχτηκε το «Βρόμικο ψομί» που δε πρόσθεσε πολλά στη Σαββόπουλική δημιουργία. Στο δίσκο αυτό τα σουρρεαλιστικά στοιχεία είναι βαθιά αποτυπωμένα μαζί με τις rock επιδράσεις και τους ρεμπέτικους ήχους του μπαγαλά και του μποτζουκιού. Όλες αυτές τις μουσικές επιδράσεις θα τις επεξεργαστεί και θα δημιουργήσει ένα νέο κράμα, όπου ο μπαγαλάς θα βρεθεί σε διάλογο με την ηλεκτρική κιθάρα.

Το «Ζεϊμπέκικο» είναι το τραγούδι που μιλά για τα ρεμπέτικα και μια μικρογραφία όλων εκείνων των καταστάσεων που συνυπήρξαν για τη δημιουργία αυτών των αποθεμάτων. Μιλά για την απομόνωση που έζησε και ζει, την αντίδραση που συνάντησε και συναντά, τη μάχη που έδωσε και δίνει η ρεμπέτικη ψυχή. Ακούμε για την αντίδραση του αποπροσανατολισμένου Έλληνα που κάποτε από μόδα χόρευε χάλλυ γκάλλυ και τώρα ντίσκο.

*Δεν μας ακούς που τραγουδάμε
με φωνές ηλεκτρικές
μεις στις υπόγειες στοίξ
ώσπου οι τροχίες-μας σιανινάνε
τις βασικές-σου τις αρχές.*

Μετά θα μας μιλήσει για τον Μπάτη, τη ρεμπέτικη ψυχή που θα ζήσει 50 χρόνια σ' ένα υπόγειο σιγοψιθιρίζοντας ότι όσοι αγαπούνε τρώνε βρόμικο ψομί, για να καταλήξει στους ελπιδοφόρους στίχους:

*Σήκω ψυχή-μου, δέσει ρείμα
βάλε στα ρούχα-μου φωτιά
να τινάξει σαν μύδρο πνίγμα
η τρομερή-μας η λαλιά.*

1974. Η Χοίοντα πέφτει. Ο Θεοδοράκης επιστρέφει από το εξωτερικό για να παρασύρει τους συνθέτες στον κυκλώνα του πολιτικού τραγουδιού. Ο ίδιος κυκλοφορεί «Τα 18 λιανοτραγούδα της πικρής πατρίδας», ο Λοΐζος «Τά τραγούδια του δρόμου», ο Λεοντής «Το κυπνισμένο τσοικάλι», ο Μικρούτσικος τα «Πολιτικά τραγούδια». Κι ο Διονύσης. Αυτός θα επιστρέψει το '75 με τα «10 χρόνια κομμάτια». Παλιά τραγούδια, ξαναδουλεμένα ή κομμάτια

λογοκρινμένα παλαιότερα περιέχονται στο δίσκο, δοσμένα μ' ένα προσωπικό στυλ. σχολιάζονται με χιούμορ, εξομολογητικότητα, στοχαστικότητα και μελαγχολία. Η ενιαία επεξεργασία των τραγουδιών φνατρέπει τη διαφορά ύφους που έχει το καθένα τραγούδι, παλιό ή νέο και τελικά δημιουργεί στον ακροατή την εντύπωση ότι ακούει ένα νέο έργο, το οποίο, συνειδητά, έχει κατατεμαστεί σε διάφορα στυλ. Όλα τα κομμάτια είναι καιρίες στιγμές της τραγουδιστικής και συνθετικής ιστορίας του Σαββόπουλου. Από το «Αμνηστία '64» ως το «Ολαρία-ολαρά» και από το «Τί να τα κάνω τα τραγούδια-σας» ως το «Σαν τον Καραγκιόζη».

*Τα παιδιά που αγαπούν τα στρατιωτάκια
τ' αλογάκια και τα ζόλινα σπαθιά
βρικολάκιασαν και βγήκαν στα σοκάκια
έλα μέσα και μέσα πιο σιγά.
Ολαρία-ολαρά δέγκωσέ-με πιο βαθιά.
Αχ! Ο Όλιβερ Τουϊστ χαμογελάει
κι ο Χίτλερ του χαϊδεύει τα μαλλιά
χρυσάφενιο δαχτυλίδι του φοράει
και πετούν αγκαλιασμένοι μακριά
(Ολαρία-Ολαρά)*

Το Happy Day, που θ' ακολουθήσει, είναι η μουσική που έγραψε για την ομώνυμη, σημαντική ταινία του Παντελή Βούλγαρη. Και μετά τον κινηματογράφο, το... αρχαίο θέατρο. Ο Σαββόπουλος κάνει μουσική πάνω στην αρχαία κωμωδία του Αριστοφάνη «Αχαρνής». Είναι ένα έργο μοναδικό που μας παρουσιάζει ένα διαφορετικό Σαββόπουλο. Διονυσιακό.

Οι κατά Σαββόπουλο «Αχαρνής» δεν είναι κωμωδία, δεν είναι αρχαίο θέατρο. Είναι μια παράσταση που ξεκινά από το έργο του Αριστοφάνη και εκτοξεύεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Σπάει το χώρο και το χρόνο με τη σάτυρα, το τραγούδι, τη διαμαρτυρία και τις καντάδες. Στόχος-του η αναγέννηση της αρχαίας γιορτής και η επανάληψή της σε σύγχρονο πλαίσιο. Μπορεί να πραγματοποιηθεί η κάθαρση όπως κατά την αρχαιότητα; Και πράγματι μια ψυχοσωματική κάθαρση γίνεται μέσα από τη γιγάντια γιορτή.

Μέσα από το δίσκο φανερώνονται οι σατυρικές ικανότητες του Διονύση. Σατυρίζει είδωλα και καταστάσεις. Μιλά με σκωπτικότητα για τον Γιάννη Ρίτο.

*Μια ρίζα δεντρολίβανο
και καιένα κίπνισμένο τσοικάλι
.....
να σε χαιρέται η μανούλα-σου
που καθιρίζει φρέσκα φασολάκια*

ή τον Μίκη Θεοδοράκη.

*Και κείνη την τραγική μελωδία
με τον σοιηέ στο κόκκαλο
και το λουφέ στο σβέρκο.*

Ο Σαββόπουλος μπήκε στη νέα δεκαετία με την αριστουργηματική «Ρεζέρβα». Με το έργο αυτό δεν καταστρέφει ότι έφτιαξε μέσα σε 15 χρόνια, ούτε τα κυττάζει από διαφορετική μεριά. Είναι ο ίδιος, παλιός Σαββόπουλος που ξέραμε. Είναι η συνισταμένη όλων των ηχητικών και ποιητικών γραμμών που ο Σαββόπουλος χάραξε στα

15 χρόνια και μαζί η αρχή μιας νέας κατεύθυνσης.

*Δεν ξέρω τι να παίζω στα παιδιά
μα ούτε και στους μεγάλους
πάει καιρός που έχω μάθει ξαφνικά
πως είμαι άσχημοπαπαγάλος.
Πώς να τα κρύψεις όλ' αυτά
έτσι κι αλλιώς τα ξέρουν όλα
και σε κοιτάζουν με μιάτια σαν αυτά
όταν ξυπνούν στις 2 η ώρα.*

(Τι έπαιξα στο Λαύριο)

Η ποίηση είναι ζωντανή, άμεση, πονηρή, με ποικίλους ρυθμούς και ασυνήθιστα χρώματα, παράλογα και ονειροπαρμένα. Η μουσική ντύνει τη ποίηση με τρόπο ιδανικό. Την κάνει παλλόμενο τραγούδι που πέρασε στο στόμα του κόσμου, έγινε δικό-του αβίαστα, όσο κι αν η Σαββοπουλική τέχνη δε σχηματίζεται εύκολα σε καθημερινό σφύριγμα.

Τραγουδά τα βάσανα της Κύπρου, όπου η Ελλάδα πέφτει στα γόνατα και ζητιανεύει για τη Μεγαλόνησο (Κύπρος), άλλη μια σάτυρα για τον Θεοδωράκη (Ο Πολιτευτής), την αυτοβιογραφία-του (Γεννήθηκα στη Σαλονίκη), την τρυφερότητα, την αγάπη και το σεβασμό-του για τα παιδιά (Τι έπαιξα στο Λαύριο), τον έρωτα (΄Ασπα) και το κορυφαίο κομμάτι του δίσκου, ένα κράμα μπαλάντας και ζεϊμπέκικου, μια ηχητική πανδαισία: Το αργό ξεδίπλωμα της ιστορίας του Νίκου Κοεμτζή μέσα από τους εκρηκτικούς στίχους του Διονύση.

*Λοιπόν μολύβι και χαρτί
η απόγνωση άνοιξε λαγούμι.
Στοές που χόθηκαν με λάμπες μαχαιριού
σε πιο στενό κελλί.
Ψηλά με πέπλα αίματος
χλμώντριζε η σελήνη.
Δεν έχει ελπίδα, ελευθερία δε ζητά
αλλά δικαιοσύνη.*

(Μακρό ζεϊμπέκικο για το Νίκο)

Με τη «Ρεζέρβα» ολοκληρώνεται η μέχρι στιγμής δισκογραφική δουλειά του Σαββόπουλου. Ο ίδιος θα πει ότι ήταν το αποκούμπι-του. Με άλλο «ειδικό βάρος» θα πρέπει να μετρήσουμε τα τραγούδια που θα γράψει από δω και πέρα. Το τί θ' ακολουθήσει, έχει σημασία.

Π.Π.